

Arrest

**nr. 167 252 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 januari 2016.

1.3. Op 26 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 1 april 1967 te al Manashla in de provincie Beheira (Egypte). U bent een soennitische moslima van Arabische origine. Vanaf uw geboorte heeft u steeds in verschillende steden in Egypte verbleven, waaronder al Manashla, Abo Said en al Asafra. In 1990 trok u als toeriste naar Syrië alwaar u uw huidige echtgenoot, de heer I.(...) K.(...) S.(...) (CG 15/18132) met Syrische nationaliteit leerde kennen. Op 3 januari 1991 zijn jullie vervolgens te Aleppo, Syrië gehuwd. Samen hebben jullie twee zonen A.(...) K.(...) (CG 14/14565) en M.(...) (CG 14/14564) en twee dochters M.(...) (CG 14/15437) en Y.(...) (CG 15/25483). In Syrië heeft u steeds in verschillende wijken van Aleppo gewoond.

Wegens de algemene veiligheidssituatie maar tevens door toedoen van de problemen die uw echtgenoot in Syrië kende met jullie voormalige burens, heeft u Syrië op 15 augustus of september 2012 samen met uw vier kinderen verlaten. Jullie reisden op legale wijze met het vliegtuig richting Egypte, alwaar u tot aan uw vertrek naar België in Alexandrië gewoond heeft. Uw echtgenoot vervoegde zich één maand later eveneens bij jullie in Egypte. Op 21 juli 2014 zijn uw minderjarige kinderen, M.(...), A.(...) K.(...) en M.(...) op illegale wijze vanuit Egypte vertrokken richting België alwaar zij als Syrische burgers een asielaanvraag hebben ingediend. Op 19 januari 2015 werd hen vervolgens alle drie de vluchtelingenstatus toegekend. Hierop startte uw jongste zoon M.(...) de procedure gezinshereniging op die u en uw echtgenoot uiteindelijk toeliet op 12 juli 2015 met een visum gezinshereniging legaal naar België te komen. Tien dagen later dienden ook u en uw echtgenoot een asielaanvraag in. Op 19 september 2015 kwam tenslotte ook uw tweede minderjarige dochter Y.(...) aan in België. Ze diende op 24 september 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel oud Egyptisch paspoort, uw origineel nieuw Egyptisch paspoort, uw originele Egyptische identiteitskaart, de originele Syrische identiteitskaart van uw echtgenoot, jullie originele Syrische familieboekje, twee afschriften van uw originele Egyptische geboorteakte, een origineel document in verband met uw naamcorrectie (~ deel achternaam), een vertaling betreffende een verklaring van correcte inschrijving in het burgerlijk register, een kopie van het certificaat van goed gedrag en zeden, een origineel en blanco uittreksel van uw strafregister.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er worden benadrukt dat uw asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Egypte.

Met betrekking tot uw verklaring dat er in Egypte onrust heerste tijdens de periode van de opeenvolgende presidentschappen van Morsi en Sisi, dient allereerst te worden vastgesteld dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw land, als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

Daarnaast haalt u zelf uitdrukkelijk aan in Egypte geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.8). Hiermee bevestigt u wat u eerder reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf, namelijk dat u uit Egypte vertrokken bent omdat u bij uw kinderen in België wilde zijn (verklaringen DVZ, p.11). Wel verwijst u op de zetel van het CGVS naar de moeilijke levenssituatie voor u en uw kinderen in Egypte als duidelijk werd dat jullie uit Syrië kwamen. U stelt dat de mensen dan een beetje vervelend deden. Dit volstaat evenwel niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u, die sinds augustus / september 2012 in Egypte verbleef, pas medio 2014 uw kinderen uit Egypte liet vertrekken en zelf, samen met uw echtgenoot, nog tot 12 juli 2015 in Egypte verbleef, bevestigt voorgaande eens te meer. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming in de zin van art 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en

aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayat al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u heeft voorgelegd moet worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Uw originele, nieuwe als oude Egyptische paspoort, uw originele Egyptische identiteitskaart, de originele Syrische identiteitskaart van uw echtgenoot, jullie originele Syrische familieboekje, twee afschriften van uw originele Egyptische geboorteakte, een origineel document in verband met uw naamcorrectie (~ deel achternaam), een vertaling betreft een verklaring van correcte inschrijving in het burgerlijk register, een kopie van het certificaat van goed gedrag en zeden, een origineel en blanco uittreksel van uw strafregister hebben allen betrekking op uw identiteit en die van uw gezin en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan.

U bezit de Egyptische nationaliteit. Aldus werd uw asielaanvraag correct beoordeeld ten aanzien van Egypte. U kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet u, maar uw echtgenoot de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van uw

echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet immers niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Egypte, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Dit is in casu niet het geval aangezien zowel u als uw echtgenoot reeds over een verblijfsrecht in België beschikken conform de procedure gezinshereniging. Onderhavige beslissing houdt bovendien enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en kinderen.

In hoofde van uw echtgenoot I.(...) K.(...) S.(...) (CG 15/18132) en uw kinderen A.(...) K.(...) (CG 14/14565), M.(...) (CG 14/14564) en M.(...) (CG 14/15437) werd door het CGVS beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit wijzigt niets aan voorgaande temeer daar elke asielaanvraag op zijn eigen individuele merites dient te worden beoordeeld. In hoofde van uw dochter Y.(...) (CG 15/25483) werd nog geen beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht, werpt verzoekster op dat haar interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts heeft geduurd van 11.45 uur tot 13.01 uur, met daarbij een pauze tussen 11.59 uur en 12.10 uur. Dit is uiterst kort. Verzoekster meent dan ook dat haar asielaanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht en dat haar aanvraag zomaar werd geweigerd, zonder rekening te houden met haar persoonlijke situatie als echtgenote en moeder van erkende vluchtelingen met een Syrische nationaliteit.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op haar eigen situatie, waarbij zij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel wijst verzoekster op het beginsel van de eenheid van het gezin. Zowel haar echtgenoot als drie van haar kinderen, allen van Syrische nationaliteit, werden als vluchteling erkend. Volgens verzoekster houdt de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening met haar familieleven en wordt volledig voorbij gegaan aan het "principe van beginsel van eenheid van het gezin" zoals gekend in het Belgische asielrecht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt naar mening van verzoekster aldus de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht aangezien niet alle belangen van de familieleden worden geanalyseerd. Verzoekster betoogt dat het beginsel van de eenheid van gezin inhoudt dat wanneer één persoon van een gezin aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling erkend te worden, alle gezinsleden zullen erkend worden. Hoever deze gezinsrelaties gaan, hangt af van de omstandigheden: minstens zijn inbegrepen de echtgenote en de minderjarige kinderen. Bovendien heeft zij het recht om zich bij haar echtgenoot te kunnen voegen teneinde een volwaardig gezinsleven te kunnen uitoefenen (artikel 8 EVRM). Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat het "principe van beginsel van de eenheid van het gezin" kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming ten behoeve van de familieleden. De Raad merkt daarbij op dat dit beginsel

enkel kan toegepast worden in asiëldossiers voor afhankelijke familieleden, doch het begrip "afhankelijkheid van familieleden" wordt hierbij ruim geïnterpreteerd. Ook personen die materieel of financieel ten laste zijn van de bijstand door een erkend vluchteling omwille van hun leeftijd, invaliditeit of afwezigheid van middelen om te voorzien in levensonderhoud komen in aanmerking voor erkenning als vluchteling (RvV nr. 88.021 van 24 september 2012). Het principe van beginsel van eenheid van het gezin kan bijgevolg een uitbreiding van de internationale bescherming met zich meebrengen ten voordele van personen aan wie geen bewijs wordt gevraagd van persoonlijke vervolgingsvrees en dit principe moet begrepen worden *"als een vorm van afgeleide bescherming, als gevolg van de kwetsbare situatie waarin zij zich bevinden omwille van het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of echtgenote of hun natuurlijke beschermers"* (RvV, nr. 45 644 van 29 juni 2010, § 4.3). Verzoekster betoogt in dit verband dat niet kan ontkend worden dat zij over een kwetsbaar profiel beschikt. Zij verduidelijkt dat zij jaren in Syrië heeft gewoond, alwaar zij haar echtgenoot heeft leren kennen. Gelet op de gegronde vrees voor vervolging in Syrië zag zich zij genoodzaakt om samen met haar familie het land van herkomst te verlaten. Verzoekster wijst er te dezen nog op dat het principe van familie-eenheid eveneens werd bevestigd door UNHCR en dat bovendien het principe van familie-eenheid door de auteurs van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 wordt beschouwd als *"een essentieel recht van de vluchteling"*. Het feit dat zij en haar echtgenoot een verschillende nationaliteit bezitten doet volgens verzoekster geen afbreuk aan het principe van familie-eenheid. Ter staving van haar betoog verwijst zij opnieuw naar rechtspraak van de Raad. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat bovendien rekening dient gehouden te worden met de persoonlijke elementen eigen aan elke verzoeker, waardoor de menselijke factoren in aanmerking moeten worden genomen. Zij zet hierbij uiteen als volgt: *"In realiteit is er geen enkele tekst die zich verzet tegen de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming aan een persoon die een andere nationaliteit heeft dan de voornaamste begunstigde (in casu de echtgenoot van verzoekster) van de bescherming op basis van de familie – eenheid. Eveneens stelt het UNHCR dat het Verdrag van Genève moet interpreteren in lijn met het recht op familieleden en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (stuk 6, UNHCR, "UNHCR Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted (OJ L 304/12 of 30.9.2004)", 28 januari 2005, art. 23 te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4200d8354.html>).*

Het respect voor het familieleden zou ook deel moeten uitmaken van de bezorgdheid van de asiëlinstanties(...), hetgeen in casu niet blijkt uit de bestreden beslissing. Eveneens diende verweerster inzake rekening te houden met het hoger belang van het kind. Zo moeten de principes van het Verdrag van Genève van 1951 worden begrepen in het licht van de evolutie van het algemeen internationaal recht dat het familieleden beschermt van elke persoon, inclusief vluchtelingen en vreemdelingen(...). Bijgevolg moeten de asiëlinstanties de regels van bescherming toepassen in het licht van het recht op familieleden, wat een uitgebreid gebruik met zich meebrengt van de "afgeleide" bescherming in toepassing van het principe van familie – eenheid.

De redenering van verweerster in de bestreden beslissing, m.n. dat "de schending van het recht op eerbiediging van het privé -, familie – en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Dit is in casu niet het geval aangezien zowel u als uw echtgenoot reeds over een verblijfsrecht in België beschikken conform de procedure gezinshereniging" gaat dan ook niet op. Verzoekster heeft immers nog geen verblijfsvergunning op basis van haar visum gezinshereniging gekregen. Het visum gezinshereniging, waarmee zij naar België is gereisd, is reeds verlopen."

Verzoekster besluit uit het voorgaande dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de situatie in Egypte. Zij benadrukt dat zij in 1990 van Egypte naar Syrië is getrokken. Gelet op de oorlogssituatie in Syrië had zij geen andere keuze dan het land waar zij verbleef te verlaten. "Dankzij" haar Egyptische nationaliteit kon verzoekster, samen met haar familie, terecht in Egypte. Echter liep ook daar niet alles van een leien dakje en ondervond verzoekster problemen. Zij verwijst te dezen naar haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens haar gehoor: *"Hebben jullie ooit persoonlijke problemen gekend in Egypte? Nee. Was een beetje, geen persoonlijke problemen maar was beetje vervelend van de mensen daar. Tijdens de periode van Morsi en Sisi, de huidige en vorige president. Tijdens de afwisseling van die was ongerust daar in Egypte. Beetje vervelend voor mij en de kinderen als zij zien dat wij uit Syrië zijn. Dan moeilijk voor ons."* Verzoekster voert aan dat objectieve informatie aantoont dat de situatie in Egypte allesbehalve is. Egypte heeft grote moeite om de mensenrechten te respecteren. Eveneens is de veiligheidssituatie nog altijd niet stabiel en vallen er geregeld burgerslachtoffers. Zij verwijst in dit verband naar de stukken 7 tot en met 9 toegevoegd aan het verzoekschrift. Niettegenstaande haar Egyptische nationaliteit wordt

verzoekster naar eigen zeggen, net zoals haar familie, in Egypte aanzien als Syrische vluchtelingen. Ook dit zorgt in Egypte voor problemen, zoals moet blijken uit stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift. Zij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert zij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien.

In een derde en laatste onderdeel betoogt verzoekster dat het Commissariaat-generaal de algemene situatie van vrouwen in Egypte alsook de positie van de vrouw niet zomaar kan negeren bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo werd in de bestreden beslissing niet geargumenteed over de humanitaire situatie waarin verzoekster zich op heden bevindt. Verzoekster stelt dat zij in Egypte bij niemand terecht kan nu haar ganse gezin in België leeft en aan hen het vluchtelingenstatuut werd toegekend. De toekenning van het vluchtelingenstatuut aan haar echtgenoot en haar kinderen heeft tot het logische gevolg dat zij, ingeval van een terugkeer naar Egypte, zal beschouwd worden als een alleenstaande de vrouw, aldus verzoekster, die poneert dat, gelet op de positie van vrouwen in Egypte en vooral rekening houdende met hun kwetsbare situatie, de kans op een schending van artikel 3 EVRM nog meer reëel is. Zij verwijst hierbij naar de stukken 10 tot en met 13 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit zij besluit dat zij als alleenstaande vrouw in Egypte een gegronde vrees voor vervolging kent.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoekster aan dat omwille van hetgeen uiteengezet onder het tweede middel Egypte voor haar niet als een "veilig land" kan worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal houdt volgens verzoekster in de bestreden beslissing dan ook volledig ten onrechte voor dat zij zich in Egypte zou kunnen vestigen. Verzoekster benadrukt dat zij samen met haar gezin gevlucht is uit Syrië. De vraag of haar de subsidiare beschermingsstatus dient te worden toegekend dient volgens verzoekster dan ook beoordeeld te worden ten opzichte van Syrië, het land waar zij tientallen jaren samen met haar gezin heeft gewoond. Aangezien aan mensen die afkomstig zijn van Syrië, gelet op de ongunstige veiligheidssituatie, de subsidiare beschermingsstatus wordt toegekend meent verzoekster dat ook haar minstens de subsidiare beschermingsstatus dient toegekend te worden.

In casu beoordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel de veiligheidssituatie in Egypte. Dit volgens verzoekster ten onrechte, maar volledigheidshalve verdedigt zij zich ook op dit argument, stellende dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de situatie in Egypte nog altijd escaleert en dat, hoewel de burgers niet worden geviseerd, zij hier wel het slachtoffer van worden. Verzoekster verwijst naar en citeert uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan haar verzoekschrift (stukken 8-9 en 14 tot en met 17), waaruit volgens haar blijkt dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden. Verzoekster besluit dat haar dan ook de subsidiare beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, laakt verzoekster dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom zij geen recht zou hebben op subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet, terwijl zij in Egypte, als alleenstaande vrouw, een zeer groot risico loopt op schade zoals vermeldt in deze artikelen.

2.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de erkenningsbeslissing ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, de verblijfstitel van verzoeksters zonen M. en A.K., arrest RvV nr. 88.021 van 24 september 2012, het document "UNHCR Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted (OJ L 304/12 of

30.9.2004)" van UNHCR van 28 januari 2005, het document *"Five years after the revolution: Egypt's Poorest Human Rights Record in its Modern History"* van International Federation for Human Rights van 22 januari 2016, het document *"Egypt, third quarter 2015: update on incidents according to the Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLEDE)"* van ACCORD van 4 februari 2016, het artikel *"Egypt overturns death sentences for 149 Muslim Brotherhood supporters"* van BBC News van 3 februari 2016, het *"World Report 2016 – Egypt"* van Human Rights Watch van 27 januari 2016, het *"World Report 2015: Egypt"* van Human Rights Watch, het artikel *"Are Egypt's women really better off under Sisi?"* van Egypt Pulse van 6 maart 2015, het document *"Circles of Hell: Domestic, public and state violence against in Egypt"* van Amnesty International van januari 2015, *"Briefing Notes"* van Group 22 – Information Centre Asylum and Migration van 25 januari 2016, het artikel *"Egypt: Cairo bomb blast kills nine during police raid"* van BBC News van 22 januari 2016, een document van Armed conflict Location & Event Data Project van januari 2016 en het document *"The Islamic State's Targeting Strategy in Egypt"* van Jamestown Foundation van 4 februari 2016.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie valt, zij zelf uitdrukkelijk aanhaalt in Egypte geen persoonlijke problemen te hebben gekend en te kennen gaf dat zij uit Egypte vertrokken is omdat zij bij haar kinderen in België wilde zijn, zij op de zetel van het Commissariaat-generaal wel verwijst naar de moeilijke levenssituatie voor haar en haar kinderen in Egypte (de mensen deden een beetje vervelend) als duidelijk werd dat zij uit Syrië kwamen, doch dit niet volstaat om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en de vaststelling dat zij, die sinds augustus/september 2012 in Egypte verbleef, pas medio 2014 haar kinderen uit Egypte liet vertrekken en zelf, samen met haar echtgenoot, nog tot 12 juli 2015 in Egypte verbleef, het voorgaande eens te meer bevestigt, (ii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, (iii) de door haar voorgelegde documenten allen betrekking hebben op haar identiteit en die van haar gezin, gegevens welke niet ter discussie staan, (iv) zij geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij, maar haar echtgenoot de nationaliteit draagt en de vaststelling dat er in hoofde van haar echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus niets afdoet aan de appreciatie van haar asielaanvraag aangezien er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Egypte, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en (v) haar gezinsleven niet geschonden dreigt te worden aangezien zowel zijzelf als haar echtgenoot reeds over een verblijfsrecht in België beschikken conform de procedure gezinshereniging.

2.6.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, zij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekster kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.7. Waar verzoekster stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekster met haar stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoekster er echter geenszins in haar vrees te objectiveren.

2.8. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés"*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Egyptische nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Egypte. Dat zij met haar gezin tientallen jaren in Syrië heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk. Verzoeksters betoogt dat tevens de situatie in Syrië in aanmerking dient te worden genomen kan derhalve niet worden gevolgd. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.9. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

2.9.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Egypte blijkt te koesteren. Zo verklaarde verzoekster ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij uit Egypte vertrokken is omdat zij bij haar kinderen wilde zijn, die reeds in België verbleven (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vragen 27 en 31). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde verzoekster uitdrukkelijk dat zij nooit persoonlijke problemen heeft gekend in Egypte. Zij haalde slechts aan *"Was een beetje, geen persoonlijke problemen maar was een beetje vervelend van de mensen daar. Tijdens de periode van Morsi en Sisi, de huidige en vorige president. Tijdens de afwisseling van die was ongerust daar in Egypte. Beetje vervelend voor mij en de kinderen als zij zien dat wij uit Syrië zijn. Dan moeilijk voor ons."* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing volstaat dit evenwel niet om in hoofde van verzoekster te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit klemt des te meer daar zij, die sinds augustus/september 2012 in Egypte verbleef, pas medio 2014 haar kinderen uit Egypte liet vertrekken en zelf, samen met haar echtgenoot, nog tot 12 juli 2015 in Egypte verbleef. Met de argumentatie dat objectieve informatie aantoont dat de situatie in Egypte allesbehalve is, dat Egypte grote moeite heeft om de mensenrechten te respecteren en dat de veiligheidssituatie nog altijd niet stabiel is en er geregeld burgerslachtoffers vallen, en de verwijzing naar de stukken 7 tot en met 9 toegevoegd aan het verzoekschrift, slaagt verzoekster er geenszins in deze appreciatie om te buigen. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat immers niet aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Ook de stelling dat zij, niettegenstaande haar Egyptische nationaliteit, net zoals haar familie in Egypte wordt aanzien als Syrisch vluchteling, hetgeen ook voor problemen zorgt, en de verwijzing in dit verband naar stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, kan de Raad niet overtuigen. De Raad herhaalt te dezen dat verzoekster tijdens haar gehoor geen noemenswaardige problemen aanhaalde omwille van het feit dat zij met haar gezin uit Syrië kwam. Zij stelde slechts *"Betjeje vervelend voor mij en de kinderen als zij zien dat wij uit Syrië zijn. Dan moeilijk voor ons."*, feiten welke bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.9.2. In zoverre verzoekster nog verwijst naar de algemene situatie van vrouwen in Egypte en zij, onder verwijzing naar de stukken 10 tot en met 13 toegevoegd aan het verzoekschrift, betoogt dat zij in Egypte als alleenstaande vrouw, terwijl haar familie in België verblijft, een gegronde vrees voor vervolging kent, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekster op geen enkel ogenblik doorheen de administratieve procedure een dergelijke vrees heeft aangehaald. Zij kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar een aantal algemene rapporten teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Zoals uiteengezet onder punt 2.9.3., heeft de bestreden beslissing bovendien niet tot gevolg dat verzoekster van haar echtgenoot en kinderen, wiens

vluchtelingenstatus in België werd erkend, zal worden gescheiden zodat haar betoog omtrent haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw in Egypte iedere grondslag mist.

2.9.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van desbetreffend artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Waar verzoekster opwerpt dat zij het recht heeft om zich bij haar echtgenoot te kunnen voegen teneinde een volwaardig gezinsleven te kunnen uitoefenen, wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit de verklaringen van verzoeksters raadsman tijdens het gehoor blijkt dat zij reeds van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en dat zij reeds over een verblijfsrecht in België beschikt conform de procedure gezinshereniging. Waar zij in voorliggend verzoekschrift ontkent dat zij een verblijfsvergunning op basis van haar visum gezinshereniging heeft gekregen, wijst de Raad erop dat haar raadsman aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk verklaarde "(...) *Tenslotte is het niet de bedoeling van de cliënten om de procedure van gezinshereniging te omzeilen. Zij hebben al een status op basis daarvan maar ze willen om eigen redenen asiel aanvragen.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 10 – eigen onderlijning).

In zoverre verzoekster erop wijst dat haar echtgenoot en kinderen als vluchteling werden erkend, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster over de Egyptische nationaliteit beschikt en zij niet aannemelijk maakt dat in haar hoofde ten aanzien van Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot en kinderen Syrië, het enige land waarvan zij de nationaliteit bezitten – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot en kinderen werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet echter niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Egypte. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot en kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke jurisdictionele status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn).

Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen

onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.9.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.10.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan met de blote bewering dat zij bij een terugkeer naar haar land zal worden blootgesteld aan ernstige schade om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.10.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 20 augustus 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met het betoog dat de situatie in Egypte nog altijd escaleert, dat, hoewel de burgers niet worden geïsoleerd, zij hier wel het slachtoffer van worden, dat uit de objectieve bronnen gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 8-9 en 14 tot en met 17) blijkt dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden, slaagt verzoekster er niet in een ander licht te werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De door verzoekster bijgebrachte informatie sluit inhoudelijk aan bij de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven. In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayat al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoekster aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin om te buigen daar deze allen betrekking hebben op haar identiteit en die van haar gezin, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Aan het einde van het gehoor werd verzoekster overigens expliciet de vraag gesteld of zij nog iets wilde toevoegen met betrekking tot de redenen voor haar asielaanvraag, wat zij ook heeft gedaan, en werd ook haar raadsman de kans gegeven om bijkomende opmerkingen te maken (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Dat dit gehoor naar mening van verzoekster te kort was, doet niets af aan het gegeven dat zij ruimschoots de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de hoorplicht, die inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen, niet gegrond wordt aangevoerd. De Raad benadrukt te dezen nog dat de duur van het gehoor geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS